

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто п'є воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в ній джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 12 (139)
грудень 2024 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

Нині маємо нагоду відзначати одне із найбільших християнських свят – Різдво або народження Христа Спасителя. Наша земля зараз сповнена болем, сльозами та відчаєм, залита людською кров'ю та покрита людським стражданням. Але Божий Син є саме Той, до Кого у всі віки люди несли свій біль, журбу і горе. Він Єдиний може це зрозуміти, бо Сам пережив і біль, і страждання, і смерть. Більше того, саме задля цього Він і народився у цей світ. Ми всі як люблячі батьки бажаємо доброї долі своїм дітям і намагаємося все робити для того, щоб вони були щасливими. Але Божий Син Ісус Христос народився у цей світ не для того, щоб добре прожити, а для того, щоб померти! Тільки не за Свої провини чи злочини, а за гріхи людей. Люблячий Бог-Отець послав у цей світ Свого єдиного Сина на страждання для того, щоб ми могли не страждати від наших провин і гріхів. Саме тому біля двох тисяч років тому у юдейському місті Віфлеємі в убогій стайні для худоби з'явилося на світ надзвичайне Немовля – передвічний Божий Син, якого назвали Ісусом:

«Пішов теж і Йосип із Галілеї, із міста Назарету, до Юдеї, до міста Давидового, що зветься Віфлеєм, бо походив із дому та з роду Давидового, щоб йому записатись із Марією, із ним зарученою, що була вагітна. І сталося, як були вони там, то настав їй день породити. І породила вона сина Первенця Сина, і Його сповила, і до ясел поклала Його, бо в заїзді місця не стало для них...» (Лк.2:4-7)

Слово Боже розповідає нам не тільки про народження Христа. Воно також відкриває нам Божі шляхи, щоб ми могли Його знайти. Якщо уважно прослідкувати життєвий шлях Ісуса Христа, то ми можемо чітко побачити, де і з ким перебуває Бог у цьому світі. Свого Єдиного Сина Творець послав у просту сім'ю Марії та Йосипа, який був звичайним теслею. Якось Христос зауважив Своїм учням: *«...як важко тим, хто надіється на багатства, у Царство Боже увійти» (Мр.10:24)*. Чому? Бо для таких людей бог – це їхнє багатство, іншого Бога чи володаря їм не потрібно. Через те їхні серця завжди закриті для голосу Божого.

Варто звернути увагу на те, які надзвичайні людські якості мали батьки Ісуса Марія та Йосип. Коли Ангел Божий звістив Марії, що вона стане матір'ю Спасителя, дівчина з покірністю і радістю прийняла Божу волю у своє

ДЕ ПЕРЕБУВАЄ БОГ?

*Родився Той, до Кого звідуєш
Несли свій біль, журбу свою і втому...
І Він умів допомогти усім,
Не відмовляв ніколи і нікому.
Родився Той, Хто дав нам Заповіт
Зректись гріха і примиритись з Богом,
Лишив для суущих неповторний слід,
Котрий веде до Отчого порогу.*

життя. Це не було простою справою на той час, у тому суспільстві. Адже фактично вона погодилася народити дитину без чоловіка, що було великою ганьбою. Але Марія довірилася Богові, все віддала в Його руки. Сама ж вона мала такі рідкісні якості, як покірність та страх Божий, про що свідчить нам Євангелія. Бог не допустив, щоб Марію зганьбили за це. Її наречений Йосип був надзвичайно порядною, милосердною та праведною людиною. Писання розповідає, що коли він дізнався про те, що Марія вагітна, то не бажав її знеславити, а думав потай розірвати заручини та відпустити дівчину. Тієї ж ночі ангел Господній прийшов до Йосипа та повідав йому Божий план, який мав звершитися через його наречену. І Йосип одразу послухав його слова і прийняв Марію як дружину та й не знав її, допоки вона не народила Божого Сина. Увесь цей час Бог перебував із ними, бо вони любили Його.

Бог також ішов із ними гірськими стежинами Юдеї, коли Йосип та Марія перед часом настання пологів вирушили до Віфлеєму, щоб виконати наказ про перепис. Безсумнівно, Господь супроводжував їх, коли вони ходили переповненими віфлеємськими заїздами у пошуках притулку для перебування. Творець був також із ними в убогій стайні для худоби, де народжувався Його Єдиний Святий Син, - зодягався у грішне людське

тіло. Він був присутній у ангельському прославленні на віфлеємських полях, де тримали нічну сторожу пастухи, - прості люди із чистими серцями. Настільки чистими, що саме їм першим було звіщено новину про народження Божого Сина. Саме вони побачили відкриті небеса і хор ангелів, які славили Бога за те, що Він послав у світ Спасителя. Ця велична Звістка не була послана духовним лідерам, чи правителям, чи вельможам, а самим простим працюючим людям, бо їхні серця були найближче до Бога.

Був також Творець у Єрусалимському храмі, куди батьки принесли своє Немовля для виконання законного звичаю. Це Саме Він дав відкриття праведному старцю Симеону, який того дня взяв на свої стомлені руки довгоочікуваного Спасителя світу, обіцяного Богом, щоб після цього відійти на вічний покой. Також Бог наповнив пророчим словом праведну старицю – вдовицю Анну, яка вдень і вночі перебувала у храмі, в постах і молитвах служачи Богу.

Бог перебував також із митниками, блудницями та іншими грішниками, які, почувши Іванову проповідь, йшли хреститися в Йордані, у щирому розкаянні сповідуючи свої гріхи та злочини. А потім – з Ісусом, Який, хоч і не мав гріха, але прийшов до Івана охреститися, щоб «виконати всю правду Божу». Бог перебу-

вав із Своїм Сином серед вбогих, знедолених, калік, які йшли до Нього неперервним потоком, щоб Він їх зіцпив. Господь був із Христом, коли фарисеї намагалися Його побити камінням, скинути з гори. Він був із Ним у нічних молитвах, у Гефсиманському саду, на суді перед Пилатом та перед розлученням натовпом народу, що кричав: «розіпни, розіпни!». Також, коли Йому безвинно виносили вирок про страту на хресті, як тяжкому злочинцеві, Бог не залишав Сина.

Цей світ любить багатство, славу, пошесті, закривати очі на біду, біль, звинувачувати правого, обирати бідного. Але Бог не із цим світом. Він – із тими, про кого йшлося вище. Із смиренними, богобійними, вбогими, стражденими, із чистими серцем та душею, із милостивими, із страждаючими за правду, із тими, хто не віддає злом на зло, хто здатен любити навіть ворогів. Бо саме Таким є Божий Син, а ми – діти Його, якщо виконуємо Його Слово та живемо так, як Він жив.

Бог завжди присутній там, де біль і горе, відчай і тривога, зло і смерть. Багато людей не розуміють: «Де ж Бог, коли я страждаю?» Він поряд, тільки ми не хочемо цьому повірити і прийняти. Але чому тоді люди Його не бачать? Тому, що не вірять в Нього, не шукають Його та не кличуть до Нього. Слово Боже каже, що *«кожен, хто покличе Господне Ім'я, той спасеться» (Дії 2:21)*. Бог за дві тисячі років, які минули від Його народження, зовсім не змінився. Він закликає, як і раніше, усіх людей: *«Прийдіть до Мене, усі втомлені та обтяжені, і Я вас заспокою!» (Мт. 11:28)*.

Коли народився Спаситель, на небі засяяла нова зоря, побачивши яку, стародавні мудреці дізналися про народження Царя Всесвіту та вирушили в дорогу, щоб Йому поклонитися. Їм довелося пройти дуже довгий шлях, щоб вшанувати Божого Сина. Христос чекає, щоб і ми Йому вклонилися. Але нам не потрібно йти далеко, як колись мудрецам. Бог поруч із кожним із нас. Його Дух наповнює і огортає всю землю. Потрібно лише закликати Його Ім'я, і Він прийде на кожний наш поклик, бо Він наш Творець, та дасть кожному із нас Свої найцінніші дари, - мир, радість і спасіння.

Він народився. Чуєте оркестр?

То ангели несуть хвалу Отцю.

*Він народився. Він прийшов з Небес,
Щоб кров'ю землю освятити цю.*

Павліна Снівак

По всіх ознаках прихід Господній уже наближається. Господь готує Церкву Свою для взяття на небеса. І всі ті події, які ми переживаємо, бачимо, про які чуємо, вони говорять про те, що Христос скоро має прийти за тими, хто очікує Його. Перший раз Він прийшов до людей для того, щоб спасати, щоб померти за наші гріхи, страждати, заплатити за наші гріхи, за нашу вину перед Отцем Небесним. Щоб прийняти смерть за всіх, щоб пролити Кров Свою святу, яка змиває гріхи кожної людини, яка приходить до Нього з покайням. Другий раз Він прийде, щоб взяти тих, хто готовий, до Себе. А хто не буде взятий – попаде під гнів Божий, під кару Божу, тому що у Бога реакція на гріх – гнів! Він святий, Він не може по-іншому реагувати. Гріх – це руйнівна сила, він руйнує душу, дух, тіло людини і все добре, що у ній є. Така його суть. І тільки Христос може звільнити нас від гріхів наших, а звільняє Він тільки того, хто цього хоче, хто приходить до Нього.

Якщо людину влаштовує гріхове життя, вона думає – я буду жити, і у мене постійно все буде хорошо – це може бути тільки до певного часу. Але потім приходить такий момент, коли Господь відплатить людині по її ділах. Написано: «Що скоро не чиниться присуд за вчинок лихий, тому серце людських синів повне ними, щоб чинити лихе» (Екл.8:11). Але Бог довготерпить, не бажаючи, щоби хто загинув, але щоб усі прийшли до покайння. Однак людина не хоче зрозуміти цього. Думас: ось я грішу – і нічого не відбувається, і так надалі буде; є такі, що грішать ще більше, і їм теж нічого немає. Але проходить час – і приходить відплата. Господь каже: «Оце ти робив, Я ж мовчав, і ти думав, що Я такий самий, як ти. Тому буду картати тебе, і виложу все

перед очі твої!» (Пс.49:21). І Господь буде карати не тільки тут, на землі, але й у вічності. Від нього нічого не сховаєш.

Людина, яка хоче прийти до Христа з покайнням, з визнанням своїх гріхів – «Господи, согрівив в тому, в тому – прости, каюся, помилуй, омий Своєю святою кров'ю!». І Бог тоді прощає, визволяє, змінює гнів Свій на милість. Наш Бог любить прощати і милувати. Всі Його наміри про нас – на добро, дати нам майбутнє та надію, але чи хочемо ми приймати це добро, чи упокорюємось Його Слову, Його волі, щоб прийняти це добро? Щоб прийняти Його благословіння, зцілення, духовне підкріплення, розраду, спасіння та досягти вічного життя? Все залежить від нас. Господь все зробив на Голгофському хресті, всім пожертвував для нас, вкусив смерть за всіх. А тепер вибір – за нами. Ми можемо щось вигадувати, виправдовувати себе, але Слово Боже все одно приведе нас до того, як повинно бути. І добре, коли ми роздумуємо над Писанням і над своїм життям і каємось, кажемо: «Боже, допоможи мені виправитись, я сам не можу!». І Господь бачить щире каяття і допомагає, коли ми цього хочемо. А коли не хочемо? Написано: «Та коли ви будете шукати Господа, Бога свого, то знайдете, якщо будете шукати Його всім серцем своїм та всією душею своєю» (Повт.4:29). Бог бачить, що відбувається у серці людини, Він бачить цю спрагу, а люди не бачать.

Згадаємо історію про митника Закхея. Здавалося б, у нього все було – і багатство, і влада, але в серці не було спокою, не було миру. Він шукав Ісуса, він чув, що Ісус творить чудеса, він хотів побачити Його, зустрітись з Ним. І от Закхей, знаючи, де буде проходити Ісус, забіг наперед і виліз на дерево, щоб побачити Господа, бо був малий на зріст. А Ісус, проходячи повз нього, сказав: «Закхей, зійди хутчіш, бо сьогодні потрібно Мені бути у тебе вдома.» І Закхей зійшов і прийняв Його з радістю. Здавалося б, людина багата, при владі – і вилізла на дерево, щоб побачити Ісуса, не рахуючись зі своєю посадою, не рахуючись з людською думкою – а що про мене подумають? – він долає перепони на шляху до своєї цілі. А Христос побачив його серед того натовпу, який Його оточував, побачив його серце, яке

шукало Бога, шукало миру і спокою в Ньому, шукало спасіння. Все було у Закхея, а миру і спокою не було! І Христос не пройшов повз те серце, яке шукало Господа. Написано: «...а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр.11:6) І Христос прийшов до нього в дім. А там, де Христос – приходить благословіння, помилування, милість та благодать Божа. Оточуючі обурювались, що Ісус зайшов у дім до грішника, але Він для того і прийшов в цей світ, щоб спасати грішників! Він – Спаситель усіх людей.

Нехай всі приходять до Нього зі своїми гріхами, з покайнням і мають спасіння. Багато хто каже – я не грішник, нікого не вбив, не вкрав нічого, мені нема в чому каятись. А сам заплутався у своїх образах, непростенні, у гордості, заздрощах, невдоволенні, наріканні...

Ми часто помічаємо чужі гріхи, чужу недосконалість, всіляко виправдовуючи себе...Але «Син бо Людський прийшов, щоб спасти загинуле» (Мат.18:11). Він – наш Спаситель, спасає нас від багатьох наших гріхів, які ще залашалися у серцях – гордість, заздрощі, образи, непростення. Христос хоче нас від них звільнити, щоб коли Він прийде – знайти нарід приготований, ревний до добрих справ. Дух Святий працює зараз над нами, щоб ми шукали Його, готовили себе. Христос каже – хто стукає, тому відчиняю.

Дай Бог, щоб ми не перестали стукати, йшли до Нього такі, як є, зі своїми недоліками, слабкостями, падіннями, гріхами. А Він сильний, щоб спасати, звільняти, зцілювати, прощати та милувати і наповнювати радістю, миром, любов'ю Своєю, благодаттю неземною. І в цій радості і благодаті готувати нас до зустрічі з Ним, щоб ми зустрілися з Ним на небесах, у вічності. Не під гнівом, не в аду, а у вічній славі Божій та радості Божій!

Нехай Господь благословить вас шукати Господа, потребувати Його, упокорюватись перед Ним, довіряти Йому, надіятись на Нього, каятись, щоб Господь прощає, звільняє, зцілює, зміцнює...Що неможливо людині, то можливо Богу нашому, на Якого ми надіємось. Слава Йому!

Співак Олександр.
(недільна проповідь 17.03.2024)

ЦЯ ДИВНА НІЧ...

Ця дивна ніч була лише початком Божого плану, щоб спасти весь світ. Родилось в яслах Неземне Дитятко, Щоби відкрити нам до неба вхід.

Через Різдво Бог хоче нам сказати, Що в Його Сині є спасіння всім, Хто вірить в Нього, хто не зрікся Правди, Хто впустив Спаса в свій сердечний дім.

Ви уявіть: людина тоне в морі... Щоб її спасти - потрібен хтось в той час, Що руку простягне, врятує в горі... Господь те ж саме робить і для нас.

Світ у гріхах, неправді потонає, Злоба й невірство у людських серцях, Який кінець, скажіть, його чекає? Сумний! І крапка. Морок смерті... Жаж!...

Бог простягає руку до людини Через Різдво, щоб витягти з багна, Не пожалів Він навіть Свого Сина, Аби лиш врятувалася вона...

Безглуздо такий шанс в житті втрачати Й у відповідь не дати Йому руки, Щоб врятуватись, вічність в небі мати, Не день, не два, не роки, а віки.

Різдво - це Божья милість, Його ласка До всі людей, хто ще в птьмі земній. Різдво - це є реальність, а не казка! Бо те Дитя - Спаситель твій і мій!

Він народиться в серці твоїм хоче, І спокій дати втомленій душі Ти підніми до неба свої очі, Ти руку простягнути поспіши...

А знаєш... В небо можна й запізнитись... Життя людське - як на траві роса, Поки живий ти - з Богом примирись Сьогодні кличуть тебе небеса.

Бо «завтра» може й зовсім не настати... Бо «завтра» може геть і не прийти... Тепер спіши Спасителя прийняти Й віддатись в Його руки назавжди.

Бажаю всім в Різдвяні дні святкові Благословіння Божого з небес, Добра в родині вашій і любові, А Господу за все подяка й честь!

Катерина Бойко

СВІДЧЕННЯ

Слава Господу нашому Ісусу христу! Хочу поділитися свідченням про те, як Господь являв Свою милість наді мною, як Він мені відкривався. В моєму житті взагалі багато таких випадків було, і я хочу розповісти про один з них.

Насамперед хочу сказати, що з самого дитинства я ходив до Євангельської церкви, мій батько був віруючим. Я ходив на дитячі служіння, знав Біблію, читав багато, молився – папа спонукав мене до цього. Ще я займався спортом професійно, греко-римською боротьбою, був у складі збірної України. Мій батько був майстер спорту з боксу, і я також займався з ним боксом. Моє дитинство проходило у навчанні та заняттях спортом. Але коли мені виповнилося 18 років і я почав працювати, став самодостатнім, то почав спілкува-

тися з дорослими друзями, спробував алкоголь – і мені це сподобалось. Ми ходили своєю компанією, часто встрягали у різні потасовки, і оскільки я був фізично сильним, то став використовувати свої фізичні дані для самозахисту, «завойовувати» собі авторитет за допомогою сили, самостверджуватись. І це теж мені сподобалось. Бійки були майже кожен день.

Через 2 роки такого життя всі ці люди, з якими у мене були конфлікти, стали писати заяви у поліцію, мене почали переслідувати і одного разу таки «зловили на гарячому». Мене затримали, доставили у поліцію і відкрили на мене кримінальну справу. Оскільки це було моє перше затримання, то мене відпустили під підписку про невізід.

Я вийшов, полегшено зітхнув і пішов знову жити тим самим життям, спілкуватися з рецидивістами з «зони», сприяти їм тут, на волі.

І от одного разу сталася чергова бійка, ще й з крадіжкою, і мене знову затримали. На цей раз відправили у КПЗ на 3 доби, потім у в'язницю, і я опинився під слідством. Мені по сукупності за два затримання, по двох кримінальних справах, могли дати 4 роки в'язниці. В перший місяць у в'язниці я не відчував ніякого дискомфорту, тому що раніше спілкувався з таким контингентом. Мене одразу сприйняли як свого.

Місяць по тому я лежав на ліжку, дивився по телевізору змагання з бо-

ротьби і раптом подумав: «Це ж і я колись змагався, мене знали люди, я знав людей, мене нагороджували, преміювали грішми, я знав президента федерації, всі мої друзі були нормальними хлопцями, коли ж я звернув з того шляху, на який мене папа поставив, по якому я непогано йшов?» І я став замислюватись, що ж я тут забув? Чому я так опустився? Як той блудний син, який спочатку витрачав батькову спадщину і ні про що не замислювався, а замислився лише тоді, коли опинився біля свинячого корита і навіть цієї їжі йому не давали поїсти, так і я замислився лише у в'язниці, що мені не по дорозі з усіма цими людьми. У мене були хороші батьки, хороша перспектива, я об'їздив усю Україну, беручи участь у змаганнях, чому ж я опинився тут? І коли я став замислюватись над цим, Бог став мені відкривати всі мої гріхи: де і кого я бив, де вживав алкоголь та інші речі, де посварився з батьком, по кілька днів не ночував вдома...

І я сказав Господу: «Так, я заслужив бути тут, і це тільки милість Божа, що Він мене терпів 2 роки такого гріховного, розпусного життя». Як той розбійник на Голгофському хресті, я зрозумів, що заслужив в'язницю, заслужив бути покараним.

І я почав говорити з Богом у серці своєму, зізнаватись Йому, що заслужив бути тут. Але я сказав Богу, що якби я зараз звільнився, то змінив би своє життя. Так я і заснув – у сльозах, у покайнні...

Дивним чином президент федерації греко-римської боротьби зустрівся з суддею, що вів мою справу, на дні народження. Суддя сказав, що я сиджу у в'язниці, а президент федерації відповів, що знає мене особисто, знає моїх батьків, що я хороший хлопець. І тоді суддя поклопотався за мене, і через два дні я вийшов по УДО. Мені дали умовний термін 2 роки, раз на місяць треба було приходити відмічатися у поліції.

Після звільнення моє життя змінилося кардинально: я перестав спілкуватися з тими рецидивістами, перестав вживати алкоголь, взяв академвідпустку і відновився у університеті, знову став тренуватися, повернувся додому і помирився з татом. Моє життя змінилося на краще.

Мені 33 роки, і у лютому 2025 року буде 8 років, як я покаявся і віддав своє життя у люблячі Господні руки.

Горпинченко Вадим,
м.Вінниця

Для того, аби перемогти ворога, завжди необхідно знати:

1. Себе та свої можливості.
2. Тактику ворога і ймовірні сторони атаки.

Зараз я хотів би зосередитися на одному з найбільш поширених прийомів лукавого, а саме – відволіканні уваги.

Цей прийом широко використовується різними шахраями і фокусниками. На жаль, часто можна спостерігати подібні прояви навіть у масштабах цілих держав. Коли настрої мас формуються шляхом концентрування уваги на певних подіях і факторах. А в той же час люди перестають помічати навіть більш значимі події.

Колись “лідер” відомої нам держави сам зізнався, що: “Немає ліпшого способу відволікання власного народу від внутрішніх проблем і провалів власної політики, як початок війни та втягування нації у проблеми інших держав.”

Попри наявність зовнішнього фізич-

ного ворога, нам не слід забувати про постійно присутнього ворога людських душ - лукавого.

“Будьте обережні й пильнуйте, бо диявол, ворог ваш, нищить навколо, мов лев, який рикає і шукає, кого б пожертви.” (1-ше Петра 5:8)

Ворог буде намагатися використовувати будь – яку ситуацію, в тому числі й ту, яка склалася нині в Україні, аби відволікти нас від речей, котрі мають вічну вагу. І справді, коли йде війна подібного масштабу, коли йде мова про виживання, мало кому є справа до стану окремої людської душі. Одним із нищівних наслідків війни є втрата розуміння цінності кожної людини.

Варто пам’ятати, що усвідомлення цінності наших душ повинно визначатися лише тією високою ціною, яку за нас було заплачено на Голгофі.

Але повернімося до теми відволікання уваги. Це вже було наочно продемонстровано багатьма експериментами. До прикладу, на баскетбольному полі було дві групи людей, одягнених у білу та чорну форму. Спостерігачів просили рахувати кількість пасів, зроблених тією чи іншою командою. А в цей час на полі на кілька секунд з’являлася людина у костюмі горили. І найцікавіше було в тому, що більшість людей навіть не помічали появу людини в екстраординарному костюмі. Люди були настільки захоплені поставленим їм завданням, що не бачили нічого іншого. Часом ми так схожі на людей з того експерименту.

І з того виникає небезпека. Візьмемо кілька біблійних прикладів.

«А в мене ледь не похитнулися мої ноги, мало не втратили опору мої стопи, коли я позадрихав нерозумним, побачивши добробут нечестивих! Адже немає в них страждань до самої смерті й тіла їхні нашіють здоров’ям. Вони вільні від тягарів людських, і труднощі людські не торкаються їх. Тому пиха вкрила їм шию намистом, насильство вдягає їх неначе шати...»

Вони говорять: «Як дізнається Бог? Хіба є знання у Всевишнього? Ось вони нечестиві, але завжди безтурботні й примножують статки!»

Так чи не дарма я тримав у честоті моє серце й обмивав у невинності мої руки? Я був уражений картинами цілий день і докорами сумління – щоранку». (Пс. 72: 2-6, 11-14)

Один з багатьох шедеврів зі сторінок Біблії, котрі дарують пояснення у непрості часи. Описаний персонаж протягом певного часу зосереджував свою увагу на земному успіху, споглядаючи як “таланити” нечестивим.

Але ж який повчальний фінал...

«Як несподівано вони перетворилися на руїну, зникли, згинули від жаху! Як сновидіння зникає після пробудження, так і Ти, Владико, повставши, їхні мрії обернеш на сором.

Ось ті, хто далекий від Тебе, загинуть; Ти знищиш усіх, хто блукає вдалині від Тебе. А щодо мене, то добре мені наблизитися до Бога; у Володаря ГОСПОДА мій притулок, щоб я міг звичати Його діяння.

А мені добре наблизитися до Бога... бо немає нічого важливішого.» (Пс. 72: 19-28)

Як знаємо з 2-го Послання Петра 3:10 “А Господній день прийде, мов злодій [уночі], коли небо з гуркотом пройде, а розпечені стихії розплав-

ляться, і земля та діла, що на ній, згорять.”

У світлі цього знання всі прагнення людини мати якомога більше на цій Землі протягом короткого людського життя виглядають просто жалюгідними.

І навпаки, є надія для кожного, хто намагається жити згідно Божій волі.

«Я вважаю, що наші нинішні страждання не варто порівнювати зі славою, яка буде виявлена в нас.» (Рим.8:18)

Пригадується також Ісав, котрий заради короточасного полегшення, а саме – втамування голоду, продав своє благословіння брату.

І на протиставлення хотілося б також пригадати трьох великих мужів Божих – Шадраха, Мешаха та Авед-Него.

Одного разу цар Навуходоносор поставив тридцятиметрову золоту статую і наказав усім поклонятися їй. Того, хто не захотів би цього виконувати, цар велів кидати у вогняну піч. Але Шадрах, Мешах та Авед-Него відмовилися схилити голову перед ідолом, навіть перед безпосередньою небезпекою смерті.

І їхні слова закарбувалися на тисячоліття: «Якщо наш Бог, Якому ми служимо, може врятувати нас з палакотючої огненної печі, то Він урятує й з твоєї руки, о царю! А якщо ні, нехай буде тобі, о царю, знане, що богам твоїм ми не служимо, а золотому бовванові, якого ти поставив, не будемо вклонятися!» (Даниїла 3:17,18)

Ось ментальність людей, які розуміють цінність вічного та минушність земного...

Нехай Бог благословить кожного з нас, аби наш погляд завжди був зосереджений на Ньому.

Марк Лукін
Нефтенбах, Швейцарія

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;
Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров’ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім’я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров’ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, увійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

ОТЧЕ НАШ

Молитва Господня

Отче наш, що еси на небесах!
Нехай святиться Ім’я Твоє,
нехай прийде Царство Твоє,
нехай буде воля Твоя,
як на небі, так і на землі.
Хліба нашого насущного
дай нам сьогодні.
І прости нам провини наші,
як і ми прощаємо
винуватцям нашим.
І не введи нас у спокусу,
але визволи нас від лукавого.
Бо Твоє є царство, і сила,
і слава навіки. Амінь!

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути
Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Левка Лук’яненка, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00,18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ,
ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія КВ № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147
МФО 305299, ОКПО 14360570 Вф ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування карту № 5168 7451 4432 7118 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2420712
Наклад: 1000 примірників.

ЖЕБЕСНА КРИНІЦЯ